

PJESNIK BUNJEVAČKIH BIJELIH SALAŠA

Naslov nije izmišljen.

To je natpis na grobu Alekse Kokića.

Jednostavan natpis. Sadržajan i karakterističan.

I kad nam naviru uspomene na Kokića, nemamo nikakvih zlih namjera. Ne želimo ništa osporiti, ništa nijekati. Ništa dodati. Aleksa Kokić je ostavio za sobom mnoštvo stihova i lijepu uspomenu.

Vraćanje k Aleksi Kokiću u brzopleto vrijeme ne opravdavamo dvadeset petom godišnjicom smrti koju ćemo uskoro zabilježiti.* Ne želimo samo zadovoljiti radoznalost, niti se ograničiti na emotivno raspoloženje, koje nas prožima pri pomisli na prerano umrlog pjesnika.

Na prvo pitanje koje nekima može navrijeti, o suvremenosti Kokićeve poezije, odgovorili bismo riječima nekadašnjeg Kokićeva profesora na zagrebačkom sveučilištu:

»Za prosuđivanje književnog značenja nekoga autora nije od važnosti jedino dojam, što ga on u čitatelju pobuđuje danas, već u konačnoj ocjeni treba u prvom redu uzeti u obzir onaj umjetnički i uopće duhovni doprinos, što ga je netko svojim radom unio u kulturni život svoga naroda i svoga doba« (Antun Barac, *A. Senoa*, str. 3).

Mi se slažemo s takvom formulacijom. Držimo, da je jedino to pravi put da shvatimo i objektivno ocijenimo književnika i njegovo djelo. Upravo zato nas boli što često prešućujemo istinu. Dragu istinu o svima — bez obzira na simpatije i kursove — koji su pridonijeli oblikovanju naše kulture, našega nacionalnog duha i ponosa upravo zato, što su iznosili opće ljudske probleme, bilježili zajedničke patnje i stradanja ljudi, bili tumači svoga pokoljenja.

Aleksa Kokić je pripadnik pokoljenja, koje je svoje djetinjstvo počelo doživljavati poslije 1918, a nije imalo sreću da dočeka svoje konačno oblikovanje i zrelinu. Tomu pokoljenju bilo je palo u dio da proživi sve ono, što je trebalo prepatiti i podnijeti u vrijeme između dva rata. Kokić će to formulirati u stihovima:

Zašto se narodi dižu?

Gase slobodu, prava, ništeći sreću, gdje rudi;

Oholost i mržnja vlada i dan i noć crnji stižu:

Predobar, Gospode, Ti si... zašto su takvi ljudi?

Zašto se narodi dižu?

Vladari bezglavo bježe, u blato baca se kruna,

Gradove silne i sela vatreni jezici ližu,

Pati se, gladauje, zebe... a zemlja bogatstvom puna.

(*Da se narodi smire — »Srebrno klasje«, 102*)

* Članak je napisan godine 1965.

Valja ovdje spomenuti i to, da je Aleksa Kokić pripadao pokoljenju, koje je u okvirima bivše monarhije željelo i borilo se da Bunjevci i Šokci na etničkoj periferiji budu ono, što jesu — dio hrvatske etničke cjeline s pravima slobodnoga gospodarskog i kulturnog života. I možda je Kokić ostao kao pojava i pjesnik živ upravo zato, što je uporno želio biti tumač svoga pokoljenja; što je htio jasno, nedvojbeno izraziti sve ono, što je pokretalo ljude njegova kraja u sklopu prilika i neprilika vremena, koje je za nama.

Dodali bismo još nešto:

tridesetih i četrdesetih godina našega stoljeća, unatoč nastojanju za rješanjem nacionalnog pitanja, u naših ljudi bačkih ravnicu prigodničarsko domoljubno pjesništvo i pionirski rad prošlih pokoljenja ustupili su mjesto ozbiljnom umjetničkom stvaranju. Nema sumnje: dug je put od skromnog, ali učenog redovnika Mihajla Radnića do Alekse Kokića i mladih. Na tom putu teško je istaći i ukazati na putokaze i raskrižja. Ali je nepobitna istina, da je starija književnost ustupila mjesto mlađoj; da su čudorečno-poučne knjige, tiskane veoma brižljivo i uvezane u kožu, potisnute zbirka književnih ostvarenja.

Kokićeva generacija htjela je osigurati položaj svoga zavičaja u političkom pogledu, ali je baš ona isticala socijalnu problematiku. Ne samo zbog toga, što je većina predstavnika ovoga pokoljenja potjecala iz obitelji skromnijega gospodarskog stanja, nego radi općeg pitanja, koje je tražilo svoje neodgodivo rješenje.

Tako smo stigli i do pitanja povezanosti književnosti s gospodarsko-društvenim životom bačkih Hrvata.

Meni se čini, da se valjda nigdje rasprava o naprednoj i nazadnoj književnosti staljinističkim rječnikom ne čini toliko namještena kao ovdje. Naime, ovdje — u krajevima, o kojima je riječ — starija književnost bila je njegovana pod okriljem svećenstva. Pokušaji, da se to ospori, izvrgli bi nas ruglu. Pače, prva četiri decenija našega stoljeća daju književna imena (Blaško Rajić, Aleksa Kokić i dr.), koja su odgojem vezana za predaju, tradiciju, odgojena u zavodima vrlo određenih i strogih načela. Treba li ih zato prešutjeti, omalovažiti?

Za razumijevanje gornje tvrdnje trebalo bi pričati povijest naših ljudi s bačkih ravnicu sve tamo od petnaestog stoljeća. No to je posao povjesničara. Ali, svakako su naši djedovi na krilu ravnicu našli bogata njedra, zavoljeli su nepregledne prostore, savili svoja tijela i poklonivši se zemlji služili joj. I gospodarili njome. Bijahu stoljećima zemljodjelci. Iznenađuje, što mi nismo nikada imali svoje hrvatsko građanstvo u Bačkoj. Imali smo gradove: Baju, Sombor, Suboticu i druge. Ali, nismo imali građanski stalež, svoje trgovce i obrtnike, nismo — ili jedva smo — imali svjetovnu inteligenciju. Naši su ljudi bili posjednici zemlje. Držali su prirodna bogatstva u svojim rukama: salaše, njive, vinograde, dolove, pašnjake. Pa — premda ovo nije suvremeno isticati — treba naglasiti, da je ta stanovita gospodarska samostalnost i neovisnost sačuvala našu etničku skupinu od nasrtaja tuđinaca. Naši su ljudi čuvali zemlju, svoju gospodarsku nezavisnost. Zato je Blaško Rajić dobro rekao za naše ljude da su »dobre gazde i dobre rabadžije« (»Bunjevčice«, str. 48).

Dakako, u petom deceniju ovoga stoljeća nastaje silna promjena. Izmiješani su društveni i gospodarski odnosi, i možda nijedna naša pokrajina nije tako osjetila tu promjenu kao ova.

Aleksa Kokić nije dočekao početak petog desetljeća našega stoljeća...

Ljeti 1940. pozvan je na odsluženje vojnog roka u Cetinje. Ali, jedva je prošlo desetak dana od nastupa vojne dužnosti, mladi pjesnik umire, 17. kolovoza 1940.

Pošao je po dužnosti u tuđinu, vedar i nasmijan krenuo je na daleki put. Nije ni slutio, da će na njegovu povratku zaplakati njegov rodni grad, ljudi njegova zavičaja.

* * *

Kada se pojavila prva zbirka Alekse Kokića, napisano je više prikaza. Kritičari su priznavali Kokiću darovitost, ljepotu i svježinu pjesničkog jezika, vedrinu i liričnost. Zato je zbirka toplo pozdravljena. Ljubomir Maraković pozdravlja zbirku »Klasovi pjevaju« riječima:

»Kokićeva poezija odiše svežinom, nježnošću, ljubavlju, tako su nježni njegovi sestrinski listovi (u ljupkom bunjevačkom dijalektu), njegova molitva za mladoga orača, za vesele žeteoce... Kokić pjeva... ulazeći potpuno u intimni ton savremene lirike. Stil mu je lak, gladak, prirodan. Pjesnički mu je rječnik suptilan i bogat, izražavanje suvereno, sigurno i, premda mu je to prva zbirka, on nije početnik nego gotov pjesnik, izrazit, krepak, bogat: izrazita ličnost.« (»Hrvatska prosvjeta«, Zagreb, 1937. br. 6—7).

U svome prikazu zbirke Grgec je istakao, da je nov prinos Aleksandra Kokića u njegovu crtanju sjemenišne intime i bačkoga zavičaja. Grgec ističe: »Aleksandar Kokić gleda iz smirene sjemenišne intime svoje bunjevačke zemljake, koje prikazuje kao tugaljive, šutljive i ozbiljne ljude... Povodeći se za strujom regionalista u hrvatskoj literaturi spjevao je Kokić te pjesme u bunjevačkom narječju. Topla, meka ikvaština vrlo dobro pristaje govoru sestre. Neke strofe doduše nijesu primjerne potpunoj jednostavnosti neškolovanih osoba, jer se u njima opaža način opisivanja onih ljudi, koji su navikli da baratuju perom. (Na pr. takva je pjesma »Srid žutog klasja«, str. 34.). Ali i takve pjesme ostavljaju lijep dojam, premda pjesnik u njima daje drugima da govore njegovim shvaćanjem i stilom« (Petar Grgec, *Lirika Aleksandra Kokića*, »Klasje naših ravni«, br. 4. str. 251—252).

Ne želimo ulaziti u analizu religioznih pjesama Kokićevih, nego bismo — dosljedni naslovu — pokušali prebirati po čuvstvima i raspoloženjima prema bačkim ravninama. Svakako je ozbiljno pitanje: može li se iz Kokićeva opusa izlučiti samo taj element? Jedva. Kokić je naime svoja intimna raspoloženja vezao s raspoloženjima prema zavičaju. Kad pjesnik prolazi beskrajnim, plodnim ravninama, čini nam se, da govori svima:

*Danas mi duša kao mirna morska pučina...
Htio bih sebi privući mrava i hrast nepokretan,
htio bih razigranim dječacima u polju
i svima... svima glasno vikati
koliko sam sretan...*

(*Osunčana mladost*)

Ta pjesnikova radost, to divno raspoloženje vezano je za njegovo predano vršenje svećeničke dužnosti; to je divna radost zbog obrisane suze s bolesničkog lica.

Uostalom, ukusno opremljena prva pjesnikova zbirka sadrži sve drhtaje i radost njegova srca. Ljubav prema salašu i rodnom gradu, pretočena u stihove, možda je prvi put u novijoj hrvatskoj književnosti našla svoje mjesto u pjesničkoj zbirci. Kokić nije zaboravio svoga zavičaja u hrvatskoj metropoli i on piše sestri:

*Ne! Nisam te, sestro draga, zaboravio u ovom gradu,
u kome živim eto već godinu sada petu,
dušu mi samo mladu očarala velika ljubav
u dragoj ja se tišini spremam za službu svetu.*

(*Ne želi da ti pišem*)

Intimno vezan za bačke ravnice, srdačno raspoložen prema ljudima nizina, Kokić je — sjećajući se mladosti i salaša — pretočio misli i raspoloženja u ciklus *Klasovi pjevaju*. Nama se to čini jednim od najsuggestivnijih ciklusa pisanih glatkim i dotjeranim stihovima. Kada čovjek vidi tako lijepu snisku kućicu, kakvu slika Kokić pri povratku iz svijeta, svatko bi na majčin pozdrav: *Sinko dragi!* — kliknuo: *Nane...* — Ljepote radanja novoga dana na ravninama zabilježio je Kokić u pjesmi *Jutro na salašu*. Teško je odložiti pjesmu, gotovo nam je žao, što nas pjesnik vraća u realnost:

*I dokle ja motrim sve to, udišuć mirise njiva,
presretno moje na um
djetinjstvo sada mi
palo ...*

*Strina me trгла iz misli ... Pokuca glasno na vrata:
»Uranio, rano, jesi l'?»
»Jesam, strino,
malo ...!»*

Svu čežnju svojih kod kuće, silnu ljubav prema rodnom gradu Kokić je pretočio u pjesme ciklusa *Sestra mi piše sa ravni*. Ove su pjesme najjači dodir sa životom njegovih ljudi nizina. »Jedan cijeli ciklus (*Sestra mi piše sa ravni*) progovara nam mekim bunjevačkim narječjem: miris obožavanog rodnog kraja i njegova blaga toplina ulazi u naše srce iz ovih neposrednih, djetinje umilnih, nezaboravnih melodija« (dr August Pavel, *Magyar kultura*, 1938. br. 18).

Iz ovog ciklusa neki su izlučili pjesmu *Ne želi da ti pišem* i bili su mišljenja da ih podsjeća na Nazorov *Povratak iz knjige Priče iz djetinjstva*.

Ponavljamo, da ne želimo i ne namjeravamo ulaziti u analizu religioznih pjesama Kokićevih. Ali nam valja istaći u vezi sa zbirkom »Klasovi pjevaju«, da se slažemo u potpunosti s mišljenjem, da je »najvrijedniji drugi dio zbirke, u kojem se nalaze ciklusi Svijetlim visinama, Blagdani duše i Dani tišine i molitve. Tu imade najviše onih elemenata, u kojima nam Kokić daje ono, čega nam drugi nijesu dovoljno dali« (Petar Grgec, *Lirika Aleksandra Kokića* — »Klasje naših ravni«, br. 4).

Htio bih upozoriti i na zbirku »Srebrno klasje«. Zbirka je izašla o pedesetoj godišnjici pjesnikova rođenja i o srebrnom (nedočekanom) svećeničkom jubileju. Drugi dio zbirke nosi naziv *Klasovi zemlje* i sadrži tri ciklusa (*Slike prirode, Titrati ljubavi i pravde, Balade*). Treći pak dio ove zbirke čini *Moj dom i moj kraj* (ukupno 30 pjesama). Drugim riječima, ovaj drugi dio zbirke sadrži 47 pjesama (od 79—154 stranice). Prvi dio su zauzele religiozne pjesme — 44 ukupno. Ovi podaci govore i potvrđuju našu tvrdnju, da Kokićevo pjesništvo čine dva osnovna elementa: duboka, intimna vjerska raspoloženja i ljubav prema zavičaju.

Jednostavnost, koja je dominirala u životu Aleksinu, došla je do izražaja i u njegovim pjesmama. Ljepota prostranih bačvanskih ravni, njihov zanos — to je ujedno i ljepota i zanos Kokićeve poezije. Crtajući bunjevački pejzaž, gleda Kokić uz salaše derme, voćnjake i crkve, najdraže rodne i znojem natopljene i suncem obasjane njive, na kojima se njiše klasje. Iz njegova srca niču stihovi:

*Sve moje kod kuće, Gospodine, čuvaj,
da ostanu zdravi, da budu sretni,
braća i sestre, otac i mati,
neka još dugo Tvoje ime hvale
i svuda nek ih
Tvoj blagoslov prati.*

Odlika je Kokića kao pjesnika — njegova velika ljubav i široko srce za svakoga. Kokić je tu ljubav participirao od naših ljudi, koji svakome dobro žele i koji sve vole.

I upravo zato je s pravom istaknut onaj socijalni osjećaj, koji je u pjesnika Kokića bio silno razvijen. On je bliz svome narodu, živi s njegovim patnjama, raduje se u veseljima, boluje u bolima, tuguje u nepravdama.

Kokić osjeća socijalnu nepravdu i moli sv. Nikolu:

*Ostavi središte grada, gdje samo bogati žive,
od Tebe njihova djeca smijeh i ruglo prave,
podí onamo, gdje su ulice uske i krive,
gdje mnogi nemaju kruha u svoja usta da stave.*

*Njihovoj djeci goloj sve svoje dare razdijeli
i kaput podaj njima (što ti sav je od kože)
jer kada smrznutom zemljom snijeg se posvuda bijeli
oni ti nemaju drva u svoje sobe da lože.*

*Znaš, mene u srcu boli jako i peče,
kad netko gladuje, zebe, a drugi previše ima...*

(Susret sa sv. Nikolom)

I mi tvrdimo, da mu je socijalni osjećaj neusiljen i na najsimpatičniji način suvremen. Ne smeta nas što bi netko istakao deklarativnost takvih stihova. Još više: u Kokića to nije pomodarstvo. On je mogao pisati s pomisli, da će ga budući kritičari hvaliti zbog takve ideje, odnosno prešućivati ga zbog nedovoljne »revolucionarnosti«. No, u umjetnosti prevladava i pobjeđuje iskrenost, neposrednost. A upravo u te elemente Kokićeve poezije ne sumnjamo.

Njegove pjesme *Molitva za mladog orača*, *Molitva za vesele žeteoce*, *Molitva za novoga slugu*, *Ljudi nizine* i dr. svjedoče, da pjesnik nije imao nikakvih pretenzija na prestiž i priznanje nego da je pjevao neposredno uronjen u realni život šiban vjetrom, grijan užarenim suncem, život patnje i boli, cvijeća i trnja. Nama se zaista čini, da su takvi stihovi često ovlaženi suzama, kao zamagljeni sutoni, koji se bolno gube u beskrajnim ravninama. Te je pjesme nadahnula ljubav prema životu, prema ljudima, jednostavnim i skromnim ljudima bačke ravnice.

* * *

Za Aleksu Kokića treba reći da je bio tendenciozan pjesnik. Prije svega zato, što je htio svojim pjesmama i književnim radom ostvariti jednu duhovnu i preporoditeljsku misiju. On je pjesnik, koji želi svojom unutarnjom snagom, svojom vjerom, svojim domoljubljem zanositi, oduševljavati, izgarati u službi velikih ideala. Rekli smo, da je Kokić predstavnik jednog pokoljenja, koje je htjelo bunjevačko-šokački živalj dići gospodarski, čudoredno i prosvjetno. To je pokoljenje htjelo pobuditi i učvrstiti nacionalnu i socijalnu samosvijest u svojih sunarodnjaka. Ljudi toga pokoljenja željeli su i nastojali da poglede svojih ljudi usmjere određenim ciljevima. Otuda u Kokićevoj lirici ona vedrina, koju je isticala i kritika.

Ako je Kokić bio tendenciozan pjesnik, to nikako ne znači, da je uokviren različitim obzirima. Kad smo naglasili njegovu tendencioznost, željeli smo u prvom redu istaći da je u službi svojih ideja, da se sav predavao svojim zanosima, uvjerenjima i raspoloženjima, da je duboko doživljavao ono, što je pisao.

Kokićeve želja da bude neposredno u službi istine i svoga naroda učinila je da ode u širinu. Ta želja da bude neprestano u toku događaja, da bude suvremen, blizak svojim i svome narodu potakla je Kokića da se bavi onim pitanjima, koja nisu ulazila strogo u domenu njegova rada. Ako danas pogledamo *Bibliografiju Alekse Kokića* (»Srebrno klasje«, str. 153—182), i to popis njegovih djela, njegova rada, iznenađuje nas koliko je toga u deset godina rada napisao

i koliko ga je pitanja zanimalo. Njegov rad se kreće od intimnih lirskih raspoloženja do političkih brošura, od književnih prikaza do manje uspješnih reportaža.

Pitanje popularnosti pjesnika Kokića u njegovu zavičaju tijesno je vezano za izražajnu i sadržajnu stranu njegovih pjesama. Kokićevi stihovi teku mirno i polagano kao široka i mirna rijeka — i u toj širini kao da je izraženo prostranstvo njegovih neomeđenih, bogatih ravnica. U njegovim pjesmama pjeva pjesnik bunjevačkih bijelih salaša: o svojima, o salašu, o blagdanu zelenih ravni, o djedu i njegovim riječima jedne proljetne večeri, o stazama kroz mirisne ravni, o salašima, koji snivaju pod snijegom, o Božiću na ravnica. Prepleće se u njegovim pjesmama šuštanje vjetra sa šumom klasja, orkan oluje nad ravnicom s tugom visoka, žuta suncokreta.

U svojim pjesmama Kokić je izmjenjivao način izražavanja: od svakidašnjeg govora ljudi nizina do patetična pitanja, utkao je u svoja ostvarenja bogatstvo boja i vidika.

Međutim, Kokićevu uspjehu pridonijelo je i sadržajno bogatstvo njegovih pjesama. Živeći u prilikama, kada je trebalo konačno odrediti i naći položaj svoga kraja i u sklopu političkih zbivanja, pjesničkom intuicijom Kokić je napisao nekoliko pjesama, koje su se mogle primjenjivati na borbu, na svaki-danšnost, a da se nije mogla prigovoriti odviše bučna tendencija. Njegov je zavičaj:

*Ravan plodna i bez kraja
mriši brazda, poljski cvit,
nebo plavo, puno sjaja,
vedre pisme, sriče svit.*

(Bačka)

On je — možda i pod utjecajem drugih pjesnika — pjevao o ljepšoj budućnosti svih svojih ljudi, koji su došli iz kršne zemlje Hercega Stjepana na plodne bačvanske ravni s pravima na život i sreću, odlučno spremni da odbiju prigovore:

»slavnih nam preda naših da vrijedni potomci nismo...«

(Za ljepšu budućnost)

Kokić je pjevao ikavicom o Bunjevki, koja voli svoj grad:

*Subotica grad mi rodni,
Svaki dan je gledam;
Suboticu volim, pa je
Nikom vriđat ne dam!*

(Bunjevka)

Mogli bismo nizati stihove, u kojima je Kokić znao nenametljivo, neposredno, jednostavno — možda i suviše deklarativno — pogadati želje svojih suvremenika i sunarodnjaka. Ali isto tako valja primijetiti, da je Kokić obrađivao one motive, koji su svojom etičkom sadržinom odgovarali moralnim zasadama njegova vremena i njegovim osobnim raspoloženjima.

U ocjeni Kokićeve lirike nabačeno je više usporedbi. Tako je stavljen u stanovitom pogledu ispred Izidora Poljaka:

»Kada isporučujemo religiozne pjesme Aleksandra Kokića s proizvodima drugih hrvatskih katoličkih pjesnika, najprije se sjećamo Izidora Poljaka. U mnogim Kokićevim strofama otkrivamo dalje izgrađivanje onoga svijeta, što

ga je Poljak prije svoje mlade Mise počeo modelirati u započetom, ali nažalost nikada nedovršenom ciklusu »Misa«. Poljak je temperamentom i plastičnom grandioznošću superiorniji od Kokića. Ali zato u Kokića nema one melankolije... Kokić je puno vredniji i — da tako reknemo — lirskiji« (Petar Grgec).

To je rečeno u vezi s religioznim pjesmama.

Nas, međutim, zanima pjesnik u cjelini.

Kritičari su istacili Kokićev pravilan jezik, gladak i prirodan stil, suptilan i bogat rječnik. Istaknuto je, da se pjesme Alekse Kokića svojom toplinom doimlju veoma sugestivno. Napisano je i mišljenje, da su mu stihovi tako svježiji kao jutarnja rosa opjevanih ravni, da prirodni i neposredni izražaj daju ozbiljne oznake njegovoj poeziji.

Sklon sam usvojiti oprezan sud, koji je o umjetničkoj vrijednosti Kokićeva pjesništva iznio Grgec:

»Što se tiče artistske vrijednosti, valja priznati, da je Aleksandar Kokić umjetnik izrađene sadržajne i formalne individualnosti. Njegove su pjesme zaokružene ugodajne cjeline s jednakomjernim tempom i simetrički raspoređenom asocijativnom grupacijom. Ako nam se gdje koji motiv čini previše poznat, možemo to protumačiti time, što su i neki drugi pjesnici proživljavali isti život. Frazeologija će morati svakako da se u budućnosti razvija u smjeru veće originalnosti i samostalnosti. Kao i kod drugih pjesnika novijeg vremena, tako se i kod Kokića opaža, da je on okretniji, svježiji i više svoj u slobodnim nego u rigoroznim metričkim jedinicama...« (»Klasje naših ravni«, br. 4, str. 251—252).

To je bilo napisano povodom prve Kokićeve zbirke.

Posmrtno izdanje druge Kokićeve zbirke nije doživio spomenuti kritičar. Nama se čini, da njegovo mišljenje ne bi bilo drukčije. Umjetnički, sadržajno i formalno, Kokić u njoj nije učinio ništa posebno. Povremeno prigodničarstvo, deklamatorstvo i ovdje ima svojih tragova. Doduše, drugu zbirku su izdali Kokićevi prijatelji, koji dvadesetak godina poslije pjesnikove smrti nisu imali ni moralnog prava mijenjati u tim pjesmama bilo što. S druge strane, od kritike P. Grgeca do pjesnikove smrti prošlo je jedva dvije godine. A to je prekratko vrijeme, da se — uz dnevne dužnosti — učini jači zaokret u književnom stvaralaštvu mlada pjesnika.

I konačno:

pjesnik bunjevačkih bijelih salaša već dvadeset i pet godina počiva u grobu u svome voljenom gradu, na njedrima svojih ravnica.

Njegove pjesme su ga nadživjele. Ostao je pjesnik svojih ljudi, svoga zavijača. Uklesan u srca ljudi kao i natpis u kamenu na njegovu grobu.

I mi vjerujemo, sa svim ljudima dobre volje, da će vrijediti stihovi J. Kornera izrečeni nad Aleksininim otvorenim grobom:

*Mnoga će se mladost dići nad nizine
po stihu tvome u kom srce živi.
Jer svaki je pjesnik — vjesnik visine,
iako su putovi njegovi sivi...*

Tin Kulić